

Diefstal

(Theft)

Komische thriller in twee bedrijven

door

ERIC CHAPPEL

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DIEFSTAL - THEFT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC CHAPPEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1996 Eric Chappel productions, Ltd.
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Trevor Farrington	- achter in de veertig
John Miles	- achter in de veertig
Jenny Farrington	- jonger dan Trevor
Barbara Miles	- ouder dan Jenny
Spriggs	- ergens in de vijftig

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

Het is avond. De grote woonkamer van het plattelandshuis van John en Barbara Miles. De kamer is duur en smaakvol ingericht. Achteraan is een open haard met aan beide zijden boekenkasten met in leer gebonden boeken. Rechts is er een glazen deur naar de tuin en een erker met een zitje. Links zijn er dubbele deuren naar de eetkamer. Vooraan staan fauteuils, een bank en een tafel in koloniale stijl. Verder zijn er: een glazenkast, een drankentafeltje, planken aan de wand, schilderijen, een telefoon, een staande lamp, tenminste een plant en op de schoorsteenmantel ligt de sleutel van de tuindeur.

Als het doek op gaat is de kamer verlicht en volledig overhoop gehaald. De laden zijn uit de kast gehaald en de inhoud ligt op de grond. Het enige wat nog in de kast staat zijn een paar verjaardagskaarten en een borstbeeldje. De tuindeur is open.

Trevor komt op vanuit de tuin. Hij heeft een gemiddeld postuur. Hij heeft een golfclub mee waar hij mee zwaait alsof hij elk moment aangevallen zou kunnen worden.

Trevor: Mijn god! *(hij fluit tussen zijn tanden door en fluistert vervolgens)*
Waar ben je, John?

John: *(af)* In de gang.

Trevor: Bereid je voor. *(John komt op. Evenals Trevor is hij gekleed voor een avondje uit. Hij is even oud als Trevor maar langer en imposanter)*

John: God kolere!

Trevor: Ze moeten over het weiland zijn gekomen en een deur hebben geforceerd. Waarschijnlijk hebben ze via die deur de spullen meegenomen... *(hij wijst naar de tuindeur)*

John: De klootzakken. Moet je die voetstappen zien. Ze hebben niet eens hun voeten geveegd. Wat een eikels.

Trevor: Ratten zijn het, John. Pure rioolratten. Ik zie dat ze je prijzenkast hebben geplunderd en ze hebben het delftsblauw gejat.

John: Ja, en de ivoorsnijwerken uit de studeerkamer. En het zilveren bestek uit de eetkamer.

Trevor: Ook het bestek? Het is afschuwelijk, John.

John: Dat volk loopt binnen en gaat met je hele privé-leven aan de haal. Eigenlijk voel ik mij persoonlijk aangevallen.

Trevor: In elk geval hebben ze je golfclubs laten staan. En als ik een

van die klootzakken vind dan sla ik hem verrot.

John: En mijn zegen heb je. Ze zouden nog boven kunnen zijn...

Trevor: Wat? *(hij aarzelt)* Denk je dat ze nog in huis zijn?

John: Het zou kunnen. We zijn vroeger thuis dan gepland.

Trevor: *(dempt zijn stem)* Maar dan hebben ze vast de taxi gehoord?

John: Alsof dat ze iets kan schelen. We wonen hier behoorlijk afgelegen
- en ze zijn vast met meerderen. Maar we hebben een voordeel.

Trevor: *(fluistert nu bijna)* En dat is?

John: Wij staan in ons recht.

Trevor: Ik weet dat we in ons recht staan, John, maar laten we de zaken goed aanpakken. Eerst bellen we de politie - en daarna slaan we ze verrot. *(hij neemt de telefoon op en luistert)* Niks, John. Ze hebben vast de lijn doorgesneden.

John: Dat zullen ze altijd wel doen.

Trevor: Het zijn dus profs. Dan moeten we heel voorzichtig zijn. *(hij loopt naar de gangdeur, opent hem op een kier en schreeuwt)* We sturen de honden er op af. Ga naar het kennel, John, en laat de Mastiffs los. Doe hun muilkorf af, John!

John: *(staart hem aan en doet de deur dicht)* We hebben helemaal geen Mastiffs, Trevor. We hebben helemaal geen hond.

Trevor: Maar dat weten zij niet.

John: Je wilt ze bang maken?

Trevor: Ja. Jij niet?

John: Nee, ik wil die klootzakken vangen. Ik wou dat ik een Mastiff had. Eentje met het schuim op zijn bek van hondsdolheid. En laat ze dan maar creperen. Ik zal er lachend naar staan te kijken als die eikels liggen te stuiptrekken. Dat zal ze leren om mijn antieke zilveren bestek te jatten.

Trevor: We zijn allebei kwaad en jij voelt je persoonlijk aangevallen, John, maar laten we eerst eens rustig worden.

John: Rustig? Ze hebben mijn hele leven overhoop getrokken en jij wilt dat ik rustig ga lopen doen? *(hij drukt op een schakelaar op de boekenkast. Een deel zwaait open en we zien de kluis erachter. John draait de combinatie en opent de kluis. Eerst kijkt hij of alles er nog is en pakt dan een pistool uit de kluis. Trevor kijkt ontzet toe. John glimlacht om zijn reactie)* Dat wist je niet, hè?

Trevor: Ik wist niet eens dat je een kluis had.

John: En zij ook niet. Ik heb die plek zorgvuldig uitgekozen. Ik wist dat zo'n ongeletterd zootje klootzakken er met een wijde boog omheen zou lopen. *(hij gaat richting de deur naar de gang)* Nou? Kom je nog?

Trevor: Doet ie het?

John: Natuurlijk doet hij het. Ideaal om geteisem af te knallen. Ik ga wel

voor.

Trevor: Vergeten we niet iets, John?

John: Wat?

Trevor: *(eerbiedig)* De dames.

John: De dames?

Trevor: Iemand zal ze moeten beschermen.

John: Je hebt gelijk. Als jij bij hun blijft dan ga ik naar boven.

Trevor: Pas je goed op.

John: Dat kan je beter tegen hun zeggen.

Trevor: Mochten ze boven zijn - wat doe je dan?

John: Dan schiet ik ze een voor een aan gort. *(John gaat af. Trevor kijkt om zich heen. Er verschijnt een glimlach rond zijn mond. Jenny, de vrouw van Trevor, komt op. Ze ziet er jonger uit dan Trevor en is aantrekkelijk)*

Jenny: Mijn god!

Trevor: Ik weet het. Het schijnt in de studeerkamer en de eetkamer hetzelfde te zijn. Alles is overhoop gehaald.

Jenny: Arme John. Hoe reageerde hij?

Trevor: Hij is woest natuurlijk, maar het kan nog erger worden.

Jenny: *(nieuwsgierig en verbaasd)* Waarom glimlach je?

Trevor: Ik glimlach helemaal niet.

Jenny: Ik zie toch dat je staat te glimlachen.

Trevor: Misschien glimlach ik nu, maar dat is omdat jij het zei. Daarvoor glimlachte ik niet.

Jenny: Hoe wil je het dan noemen?

Trevor: Dat weet ik niet.

Jenny: Toen mijn moeder overleed en je moest het mij vertellen, deed je hetzelfde. Weet je nog?

Trevor: Ja. Het is niet bedoeld als glimlach. Ik denk dat het is om mijn emotie te verbergen.

Jenny: Dus het is meer een grimas?

Trevor: Ja.

Jenny: Maar het ziet er wel uit als een glimlach. De laatste tijd lijkt je zo vrolijk te worden van de ellende van anderen.

Trevor: Ik ben helemaal niet vrolijk. Ik vind het vreselijk. Arme John. Voor hem valt er echt niets te lachen. Ik dacht dat hij een hartaanval zou krijgen.

Jenny: Waar is-ie nu?

Trevor: Hij is naar boven.

Jenny: Stel dat ze daar zijn?

Trevor: Ik gok op John.

Jenny: Moeten we de politie niet bellen?

Trevor: De telefoon doet het niet.

Jenny: Eng.

Trevor: Dat vond ik ook.

Jenny: We zitten hier zover van de bewoonde wereld af.

Trevor: Ver? Het is bijna een eiland midden in de oceaan. Waarom woont hij niet gewoon aan een doorgaande weg, net als iedereen?

Jenny: Bedoel je dat het zijn eigen schuld is?

Trevor: Nee, maar op dit soort momenten zijn burens erg handig.

Jenny: Schei toch uit, Trevor. Je weet niet eens hoe onze burens heten.

Trevor: Wel waar. Ze heten.... Marshall.

Jenny: Dat was twee jaar geleden. Nu wonen de Forbes er en sinds jij een baksteen naar hun kat hebt gegooid, hebben ze geen woord meer tegen je gezegd.

Trevor: Maar we hebben ons in elk geval niet helemaal afgezonderd. Dat is het probleem met rijk zijn; je bent zo kwetsbaar voor dit soort zaken. Je gaat je afvragen of het het allemaal wel waard is.

Jenny: En daarom zijn we arm gebleven; om te voorkomen dat er bij ons wordt ingebroken?

Trevor: We zijn helemaal niet arm en ze hebben al eens proberen in te breken bij ons. En wil je nou eens ophouden met te insinueren dat ik jaloers ben op John. Hij is mijn oudste vriend en ik ben trots op hem dat hij het zover heeft geschopt. Hij heeft het verdiend. Hij had een besodemieterde jeugd. Die jongen woonde praktisch in een bouwval.

Jenny: (*verveeld*) Ja, dat weten we nou wel.

Trevor: Van mijn moeder mocht hij er bij ons niet in. En weet je waarom?

Jenny: Omdat hij stonk.

Trevor: Ze woonden in een krot. Ik ben er een keer op bezoek geweest. De kamer was vol met mensen en die kamer was zo groot als een hutkoffer. En op school...

Jenny: Werd hij gepest.

Trevor: Zo. Reken maar. Hij liep drie jaar lang in dezelfde broek rond. Hij groeide wel, maar die broek niet. Hij leek wel een giraffe.

Jenny: O jee!

Trevor: Wat is er?

Jenny: Ze hebben het borstbeeld laten staan. Die ene die we voor hun trouwdag hebben gekocht. Wat gênant.

Trevor: Hoezo?

Jenny: Ze hebben het laten staan, Trevor, omdat ze wisten dat het een goedkope imitatie was.

Trevor: En Barbara ook. John heeft het op de schoorsteenmantel gezet. Sindsdien schuift Barbara het steeds iets dichters naar de deur toe. Ik

denk dat het maandag buiten staat.

Jenny: Evengoed kan het niet blijven staan - ik schaam me rot. *(ze pakt het borstbeeld en zoekt een plek om het te verstoppen. John komt op)*

John: *(galant)* Ach, gelukkig hebben ze die laten staan. *(hij pakt het borstbeeld en zet het midden op de schoorsteenmantel)*

Trevor: Hoe is het boven, John?

John: Ze zijn in alle slaapkamers geweest. Alles van waarde hebben ze meegenomen.

Jenny: Ik vind het vreselijk voor je, John.

John: Eentje is zelfs op een bed gaan liggen en heeft een zak snoep leeggegeten.

Trevor: Hoe weet je dat?

John: Een indruk in het kussen en overal snoeppapiertjes.

Trevor: Nogal een kouwe kikker.

Jenny: En verder niks... akeligs?

John: Akeligs? Alle slaapkamers zijn overhoop gehaald. Hoe bedoel je niks akeligs?

Jenny: Nou eh... vervelende dingen?

John: Vervelende dingen?

Jenny: Je weet wel... dingen die opzettelijk zijn vernield of beklad.

John: Nee, voor zover ik kon zien, is er niets beklad.

Trevor: Het waren in elk geval professionals.

John: Professionals! We hebben het residentieorkest niet over de vloer gehad, Trevor. Niks professionals, gewoon criminelen zijn het. Ik heb mijn leven lang gewerkt voor die spullen - dat is professioneel. Zij breken hier in en nemen alles mee - dat is diefstal!

Trevor: Natuurlijk. Sorry, John.

Jenny: Zullen we Barbara maar halen, John? Ze heeft het vast koud. Ze heeft alleen een dun jurkje aan.

John: Ja. Ik ben benieuwd hoe ze het opvat. Het is nog geen jaar geleden dat ze is beroofd. Waar is ze?

Jenny: In het tuinhuis. Ik denk dat ik wat hulp nodig heb.

John: Hoezo?

Jenny: Ze slaapt.

John: *(kil)* Slaapt?

Jenny: Ze is erg moe, John.

John: Moe! Ze is stomdronken en dat weet jij ook. Tijdens het eten goot ze het ene glas na het andere naar binnen. Het verbaast me dat ze niet uit de fles dronk. Dat was nog sneller geweest. Op zich niet zo erg, maar zij zou rijden.

Trevor: Dat was haar nooit meer gelukt.

John: Geen van ons. We hadden allemaal gedronken, omdat we er vanuit gingen dat zij niet zou drinken. Het is haar schuld dat we de auto daar moesten laten staan.

Trevor: Volgens mij was ze haar verdriet aan het verdrinken.

John: Is het niet een beetje smakeloos om op je trouwdag je verdriet te verdrinken? Mijn god! Wat een geweldige feestdag is dit.

Trevor: Maak je niet druk, John. Ik haal haar wel even. *(Trevor gaat af)*

Jenny: Arme John. Ik weet hoe hard je voor dit alles hebt gewerkt.

John: Dit alles! Hoezo, dit? Het is weg, Jenny.

Jenny: In elk geval zijn je schilderijen er nog en hebben ze geen schade aangericht.

John: Misschien moet ik zelfs dankbaar zijn.

Jenny: Toen het bij onze burens gebeurde hadden ze de muren vol gekalkt met graffiti en in de kast hadden ze iets onsmakelijks achtergelaten.

John: Aha, maar dat waren geen professionals. *(hij loopt naar het drankentafeltje en ontdekt dat er geen glazen zijn)*

Jenny: Hebben ze ook geld meegenomen?

John: Nee, dat ligt in de kluis - ze hebben de hele kluis niet eens gevonden. Dus zo professioneel zijn ze nou ook weer niet. *(hij zoekt in een kast naar glazen)*

Jenny: Is de kluis hier in de kamer. *(tijdens het volgende opent Jenny de boekenwand en onthult de kluis)*

John: *(met een glimlach)* Ja, maar ik ga je niet vertellen waar. *(hij zoekt verder naar glazen)* Ik wil niet zeggen dat een expert hem niet zou vinden als hij lang genoeg zou zoeken, maar de gemiddelde crimineel... *(hij ziet dat Jenny de kluis heeft gevonden)*

Jenny: Dit leek me een logische plek.

John: *(fronst)* Ja... maar zelfs als ze hem zouden vinden, krijgen ze hem toch nooit open. Zonder combinatie kom je nergens en die weet alleen ik. *(hij sluit de boekenwand)*

Jenny: Zelfs Barbara niet?

John: Nee.

Jenny: Waarom niet?

John: Omdat criminelen meestal de combinatie van zo'n kluis in handen krijgen door het slachtoffer te dwingen de combinatie te geven. En dat gaat vaak niet zo zachtzinnig. Aangezien Barbara de combinatie niet weet, heeft het dus ook geen zin haar pijn te doen.

Jenny: Maar weten zij dat ook?

John: Wat?

Jenny: Dat het geen zin heeft om haar te martelen. Dat kunnen ze alleen achteraf weten.

John: (*overweegt dit*) Zo had ik er nog niet over nagedacht, maar evengoed zal ik het haar niet vertellen. Er zit een hoop geld in die kluis en ik wil haar niet in verleiding brengen aangezien ze absoluut niet in staat is om verleidingen te weerstaan.

Jenny: Maakt haar dat niet woest.

John: (*met een glimlach*) Inderdaad. Het ironische is dat ze de combinatie kent. Ze weet niet dat ze de combinatie kent, maar ze doet het wel - als je snapt wat ik bedoel. (*een stilte*) Ik vraag me af waarom het alarm niet is afgegaan?

Jenny: Misschien is het wel afgegaan.

John: Nee, dan hadden ze het zowel op de boerderij als op het landhuis gehoord. Dat zijn onze sleutelhouders. Barbara zal wel vergeten zijn het aan te zetten. (*hij begint de kamer op orde te brengen*)

Jenny: Is Barbara meestal degene die het alarm aanzet?

John: Dat is haar verantwoordelijkheid. Ik haal de auto uit de garage - zij zet het alarm aan. Hoe doen jullie dat dan?

Jenny: Wij hebben geen alarm. Wij laten het licht branden... en zetten de radio aan... en soms ook de tv. In feite is het bij ons thuis een drukkere boel als we er niet zijn dan wel.

John: En voor dit weekeinde ook?

Jenny: Nee, dit weekeinde heeft Trevor een kopje thee en half opgegeten boterham op de keukentafel laten staan. Door het raam kan je het net zien. Verder heeft hij op de oprijlaan een kruiwagen laten staan en tegen de gevel staat een riek geleund. Net alsof hij tijdelijk zijn klusje in de tuin moest onderbreken. Voor de zekerheid is Trevor als eerste weggereden en ben ik er op rubberlaarzen achteraan gelopen en pas twee straten verderop ingestapt.

John: (*staart haar ongelovig aan*) Mijn god, waar moet het heen met dit land? (*Barbara komt op. Ze wordt meelevend ondersteund door Trevor. Ze is weliswaar ouder dan Jenny, maar compenseert dit door zich eleganter en duurder te kleden. Op het moment heeft ze de trage plechtstatige gang van iemand die een beetje teveel heeft gedronken*)

Trevor: Kom op, Barbara. Diep ademen.

Jenny: Het is minder erg dan het lijkt.

Barbara: Wat?

Jenny: Ik denk dat haar ogen nog aan het licht moeten wennen.

John: Aan het licht. Ze ziet alles dubbel. Moet je haar eens zien: ze kijkt scheler dan twaalf dwaze lotjes.

Jenny: John, alsjeblieft.

John: Sorry hoor, Jenny, maar zij zou ons naar huis rijden. En als ze haar belofte had gehouden, hadden we nu en de auto en de

autotelefoon gehad.

Trevor: En je mobieltje?

John: Die is opvallend genoeg gestolen, Trevor. (*Barbara pakt een fles van het drankentafeltje*) Heb je nog niet genoeg gehad?

Barbara: Nee. (*ze kijkt om zich heen op zoek naar glazen*)

Jenny: Het belangrijkste is dat we zelf niks mankeren.

Trevor: En er is geen ernstige schade.

Jenny: Geen grafitti of onsmakelijke dingen.

Barbara: Waar heeft ze het over? Waar zijn de glazen? Ben ik de enige hier die een vaatwasser kan uitruimen.

Trevor: Uiteindelijk zijn het alleen maar spullen.

John: Dat kan dan wel zo zijn, maar het waren wel verdomd dure spullen.

Trevor: Ik bedoel dat het minder belangrijk is dan mensen.

John: Ik kan wel wat mensen verzinnen die minder belangrijk zijn - de klootzakken die ze hebben gejat bijvoorbeeld. (*Barbara's behoefte aan een glas dwingt haar de hele kamer eens in ogenschouw te nemen. Ze staart ontzet*)

Barbara: Mijn god! Er is ingebroken.

John: Dat proberen we je de hele tijd al te vertellen.

Barbara: (*begint nuchter te worden*) Nou, gaat iemand nog iets doen? Waar is de politie?

John: Jij hebt het alarm niet aangezet, hè?

Barbara: Hoe weet je dat?

John: Anders was de politie hier wel geweest.

Jenny: Kan je je herinneren dat je het hebt aangezet, Barbara?

Barbara: Ik weet het niet meer...

John: Het zou een gewoonte moeten zijn.

Barbara: Dat weet ik. Maar dingen die je uit gewoonte doet, kan je je niet altijd herinneren. En dat is helaas de kern van mijn leven. Trouwens, al had ik het aangezet, op het herenhuis was niemand thuis.

John: En de Coopers.

Barbara: Die wonen een halve kilometer verderop; die hebben waarschijnlijk niets gehoord.

John: Ze hebben het niet gehoord omdat jij het niet hebt aangezet.

Barbara: Is het zilveren bestek weg?

John: Ja.

Barbara: Het kristal?

John: Ja.

Barbara: Porselein?

John: Ja.

Barbara: Mijn sieraden?

John: Die had je toch om?

Barbara: Niet alles.

John: Waar had je ze dan gelaten?

Barbara: Op de kaptafel.

John: Dan zijn ze weg. Ze hadden in de kluis moeten liggen.

Barbara: Ik kan niet in de kluis.

John: Je had het alleen maar hoeven vragen.

Barbara: Jij was de auto uit de garage aan het halen.

John: Dan had je die dingen moeten dragen.

Barbara: Alles? Dan was ik op de grond gezakt.

John: Daar was je toch al druk mee bezig.

Barbara: In elk geval ga ik hier geen duimen staan draaien. Ik pak mijn auto uit de garage en ga de politie halen.

John: Dat vertraagt alles alleen maar.

Barbara: Hoezo?

John: Omdat ze eerst een half uur kwijt zijn aan ademtesten en bloed afnemen.

Trevor: Ik ga wel, John. Ik heb niet zoveel gedronken. Ik zal mijn autosleutels even pakken. *(hij loopt naar de deur)* Misschien kun je beter even meekomen, Jenny. Kijken of er iets weg is. *(Trevor en Jenny gaan af. John en Barbara kijken elkaar kwaad aan. Obstinaat neemt Barbara een slok uit de fles)*

Barbara: Ach kijk, ze hebben het borstbeeld laten staan. Dat spreekt voor ze. Ze hebben in elk geval wel smaak.

John: Hoe bedoel je.

Barbara: Ze kunnen het verschil zien tussen gips en kalksteen.

John: Ze hebben er voor hun doen veel geld aan uitgegeven. Voor mij is dat heel veel waard. Het zijn mijn oudste vrienden.

Barbara: Ja, dat zeg je elke keer weer. Hebben we ze daarom bijna elk weekeinde over de vloer?

John: Dat is niet waar.

Barbara: Jawel. Voor een barbecue, een feestje bij het zwembad, om te tennissen. Vrijwel elk weekend. *(stilte)* Dus hij gaat zijn auto pakken. Wel eens leuk voor de verandering. Ik ben benieuwd of hij kilometervergoeding verwacht.

John: Hij is niet slecht.

Barbara: Het is een uitvreter.

John: Niet waar.

Barbara: Waar is zijn portemonnee dan? Heb je ooit wel eens de portemonnee van die man gezien? Ik niet. Waar zou hij hem hebben? Soms maakt hij zo'n gebaar naar zijn achterzak. Wat denk je, zou dat

de plek zijn?

John: Je hoeft niet sarcastisch te gaan doen. Hij was al mijn vriend toen ik nog geen stuiver had. Ik wil die vriendschap niet verliezen.

Barbara: En hij zeker niet. Ik dacht dat hij vanavond voor de wijn wilde betalen, maar nee hoor: hij maakte alleen een zwak gebaar naar zijn achterste en at vervolgens alle After Eights op.

John: Het eten heeft ons anders ook niets gekost. Het is op de zaak. Ik heb ze opgevoerd als buitenlandse zakenrelaties.

Barbara: Waren ze dat maar - dan zouden ze ook weer teruggaan naar het buitenland. Waarom moest je zo nodig dit weekend uitnodigen? Het is net alsof je met mij niet meer wil praten.

John: Nou ja, met z'n vieren is er meer gespreksstof.

Barbara: O ja, ze is geweldig. Wist je dat ze haar eigen zeep maakt?

John: Wat?

Barbara: Dat vertelde ze. Nou, ze maakt het niet zelf. Ze recycled het.

John: (*staart haar aan*) Ik begrijp je niet. Zeep gebruik je toch maar een keer en dat is het dan?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto